

În așteptarea unui semnal

Blacks

E vremea când se naște-o întrebare:
Cu ce-am greșit atunci când te-am văzut?
Căci te-ai născut minunea care doare,
iubirii mele să-i fii Absolut.

Atât de cald mă doare-a ta ființă
și florile se-aruncă în buchet
în el am pus interna năzuință
și-o inimă cu care te aștept.

Destul am așteptat a ta venire
ca să apari, minune, pe Pământ,
iar inima prin caldă slovenire
se tot ruga să-i fii coperământ!

Vorbește lumea despre-a mea voință,
De multe ori și eu m-am întrebat:
De ce respir a inimii credință
când între noi e-un munte de urcat?

Nu are-n componență diamante
și în adâncuri sunt doar întrebări
ce se azvârl în spaț' în mii de cuante
și dau răspunsul unor mari schimbări.

Un clocot e adâncă mea iubire
și aburi se ridică înspre cer
cu șoapte din prezent dându-ți de știre
că ți-am făcut din munte acroter.

Nu-ți voi fixa statuie de iubire!
Nu pot fixa acel ce azi e viu!
Cum aş putea cuprinde în robire
un dor fără de capăt, cum îl stiu?

Voi așeza pe-a muntelui arenă
Istoria a' celor ce-am simțit
să-mi fie clar a dorului antenă
ce va primi semnalul mult dorit.

Semnalul de va fi sinusoidă,
ori de va fi al cerului parvis,
îl voi păstra-n a inimii absidă

chiar de va fi totemul unui vis.

La sentimente mi te-am pus letrină
și semn de carte astăzi tu îmi ești,
că te iubesc cum pot, Ecaterină,
cu o iubire demnă de povești.